

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

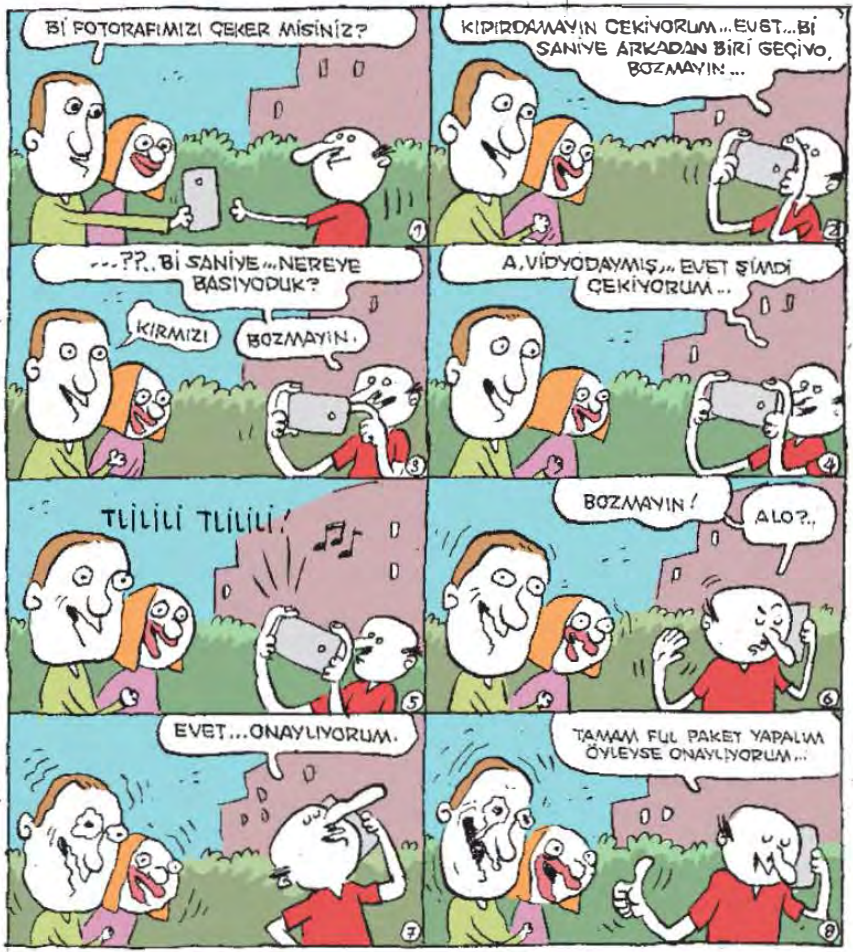
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

HESAPLADIK, KILIÇDAR'IN MİTİNGİNE
TAŞ ÇATLASA YÜZELLİBİN KİŞİ...

ÇAT!!

Varandasa Sorduk : Tatil

Astımcan Koş (36):

Bu sene tatile çıkamayacağım... Çünkü nedeni, para yok. Olsaydı eğer tatile çıkar, çok eğlenirdim. Buna eminim... Manita bile yapabilecek kadar iyi tatil yapardım. Tabi bekar olsaydım... Evliyim, karım izin vermez. Ama bekar ve zengin olsaydım süper bi tatil yapardım. Eğlenirdim ve kadınlarla seks yapardım. Hat zıranda başlardım tatile. Eylülde bitirirdim. 7 gün izinim var gergin ama şekerler işi... İstifi-fayı şak diye verirdim. Umurumda olmazdı. Satmışım anasını, bi daha mı geleceğim bu dünyaya... Bekar, zengin ve İSSİZ olsaydım, o zaman tatil nasıl yapılmıştı bütün dünyaya gösterirdim. Eğlence, seks, sınırsız, ful enerji. Tabi öyle tatile sağlam kondisyon lazım. Kış da antrenman yaparak geçireceksin. Ama sonra o ağırlıkları kaldırıp sinavları çekerken aklıma ne gelirdi biliyo musun? Burada kış ama başka yerlerde yaz. Oraya gitsem ya... Para var, bekarım, iş yok... Hayat bana güzel. Ben hala burada mal eşeği gibi üzerinde 8 kilo, 10 kilo, 15 kilo yazan demirleri kaldırıp indiriyorum. Salak mıyım abi ya... Geri zekalı gibi... Aptallık yani... APTAL... ÖKÜZ... Gitsene... Daha duruyo...

Ertesi gün bir süreliğine uzağa gidecektim. Hem yanıma bir iki kitap dergi alayım, hem de arkadaşlara hoşçakal diyeyim diye dergiye uğradım. Baktım Galip Abi yine kapanmış masasına, bir yandan çiziyor, bir yandan yanındaki misafirin anlattıklarını dinliyor, yorum yapıp yardımcı oluyor. Misafir muhtemelen “yaa adamı işinden alıyoruz” mahçubiyetiyle anlatsa da, haberi yok ki birazdan muhabbet bittiğinde Galip Abi en az bir sayfayı çizmiş olacak. Sohbeti bölmemeye çalışarak selam verdim. Çok kısa konuştuk, “sen takıl abi” dedim, “ben işlerimi halledip yine uğrarım yanına.” “Tamam mutlaka gel de laflayalım, bir şey danışmak istiyorum” dedi.

Galip Abi kendisinin ne kadar büyük olduğunu bilse de kimseye asla yukardan bakmaz, fikirlerini önemser ve gerçekten danışır. Bir keresinde “sen iyi şeyler yapınca ben de gaza geliyorum” demişti. Bunu bir kitabımın arkasına da yazdı hatta. Biri bana çocukken Galip Tekin’den böyle bir cümle duyacağımı söylemiş olsa devasa bir temenni zanneder, ama asla inanmazdım.

O gün içerdeki işlerim beklediğimden uzun sürdü. Tekrar masasına gittiğimde yoktu. Yemeğe çıkmış. Beklesem mi dedim ama, acelem de var biraz, çıkmak zorunda kaldım. Maalesef onu son görüşüm ve göremeyişim böyledir. Ardından telefonla haberleştik de, normal rutinimiz gibi uzun uzun konuşup sonra “hadi bir çay içelim” diye mutfığa gidemedik, tokalaşıp sarılamadık.

Şu an içimde anlatması zor, garip bir üzüntü var. Galip Abi’nin taramalı çizgileriyle düşünün, bir ateş parçası, içerden organlarıma değdikçe ‘cizz’ ya da o tarz bir ses çıkarıyor gibi (Sıkı okurları o “CIZZ”ı bile kareye nasıl yazacağını hayal edeceklerdir). Çok büyük bir sanatçıyı, inanılmaz iyi yürekli bir insanı, gerçek bir arkadaş ve ağabeyi son bir kez görme şansım varken, birazcık daha bekleyemediğim için göremedim. Bir daha da göremeyeceğim. Gitti çünkü.

Fakat yazıp çizdikleri asla bir yere gitmez. Okumaya devam ederseniz, ara sıra gelip sarılır, beraber sizinle çay içer, dertleşir, anlatır, korkutur, güldürür. Fiziksel olarak bizimle olmamasına üzülmemiz galiba bizim bencilliğimiz. Yoksa o çoktan ölümsüz.

ERSİN KARABULUT

İLKER ALTUNGÖK

ÖMER GÖKSEL

ÇOCUĞUNU DÜRBÜNLE İZLEYEN ADAM

alpay
erdem

Hanım bizim çocuk,
bi saattir alkış çalışıyo.
Muazzam sesi yakala-
maya çalışıyo...
Yani bana demek istiy-
o ki, "ben" diyo, "ilerde"
demek istiy-o, "sakşakçı-
nın önde gideni olurum,
tam bir eşsek olurum"
demek istiy-o bana...

Hanım bizim çocuk,
kelebeğe bakıyor... Öyle
bakıyo ama sadece...
"Bi yakalıyım, dur bi
yakından inceliyim"
yok... Dürmdüz bakıyo
öyle... Tutku yok bu
çocuktan tutku... Gerçi
bi yandan keleşeği de
murdar ederdi, o olurdu...
İyi yani yine böyle...

Hanım bizim çocuk,
yine bi top cambazlığı
üzerine çalışıyor... Fok
balığı gibi hareketleri
var... Belki bi Ronaldo,
bi Messi olamaz belki
bana ama en azından
bi top cambazı olabilir...
Sorarlarsa "oğlun ne iş
yapıyo" diye, "Madrabaz"
derim, canım yanımaz...

Aha şimdi de cennet
papaganı gördü, ona
bakıyo... Bak ha bak,
ömür geçiriy-o ayı
yavrusu bana... Büyük
ihtimalle kafesinden
kaçmış... Doğada yaşaya-
maz... Dur aşağı ineyim
de hayvanı yakalıyım...
Bizim kusunuz olsun
madem... En azından
evde severek
beslediğim bişey olur...

BEN ALPAY ERDEM

æ Merhaba.

æ Çengelköy'den Erol ağabeyin çay ocağından selamlar. Sana bu mektubu bu nahiyeden yazıyorum. Hemen de mektup yalnız. Erol ağabeye su kaplumbağası getirdim. Dev. Olaylara gel. Dün Fatih Kaan aradı beni. Eşi Nurgül Kaan deniz kenarında tatlı su kaplumbağası bulmuş. Önce deniz kaplumbağası sanmış. Sonra bakmış, yok, tatlı su kaplumbağası. Martılar saldırıyor bir de. Büyük ihtimalle atıvermişler denize. Yıllar sonra büyüünce bakamayıp atmışlar denize. Mesela bana bu şahsı verseler, yani kaplumbağayı ölüme terk eden bu şahsı verseler elime, net söylüyorum, büyük şiddet uygulam kendisine. İnsan içinde tokat manyağı yaparım. İzzet-i nefsiyle oynarım. Bu kadar sinir oluyorum bu insanlara. Sizin ben tıynetinizi siheyim o olsun e mi. Yettiniz gari ya. Yemin ediyorum canıma tak ettiniz kötü insanlar artık sizi ha. Vallaha billaha bak ha. Sizden kime ne hayır gelir, ben çok merak ediyorum. Neyse, ne diyordum, Fatih Kaan aradı beni. Dedi Alpay durumlar böyle böyle, sen bize bu konuda bir yardımcı olabilir misin, bir yuva bulsak şu kaplumbağaya dedi. Dedim o iş bende. Hemen Erol ağabeyi aradım. Dedim durumlar böyleken böyle, sende de dört kaplumbağa var, bir beşinciyi ister misin dedim. İstemem mi Alpay, hemen isterim dedi, yeter ki kaplumbağa olsun bana dedi. Hep böyle şeyler dedi. Kendisi dükkanda kocaman akvaryumda besliyor kaplumbağalarını, arada öpüyor seviyor. Tam bir kaplumbağa aşığı bir insan Erol ağabey. Tam ama. Fatih'i aradım sonra. Dedim tamam, Erol ağabey istiyor kaplumbağayı, yarın gelip alayım da götürüyem madem dedim. Havalara uçtu Fatih sevinçten. E ama demiştin yani o iş bende diye. Ben hiçbir zaman boş konuşmam çünkü. Bugün de Fatih'in evinin önüne gittim.

Aşağıda bekliyorum, o ara da Fatih'le Nurgül kaplumbağayı aşağı indiriyorlar. Bekliyorum öyle. Beklerken de aşağıda martı yavrusu gördüm, geziniyor öyle. Fatih'le Nurgül geldiler, kaplumbağayı koyduk arabaya. Martıyı gösterdim. Nurgül martıyı hemen yakaladı. Alpay sahile götürsek ya martıyı dedi. Dedim süper olur. Çünkü yavru martılar aslında sahilde yerde büyür. Sahilde en güzel yere kadar götürdük ve bıraktık oraya martıyı. Orası ki yavru martı cenneti. Nokta atışı yaptık yani. Biz olmasak belki de kimse ilgilenmeyecekti. Başkası ilgilenir diyorsun ya bazen, o başkası sensin zaten. Velhasılkelam bugün böyle başladı. Hayatlara dokunarak başladı. Çok da iyi oldu çok da güzel oldu tamam mı. Böyle olunca güzel oluyor. Martıyı da kaplumbağayı da en şahane bir şekilde yerlerine teslim ettik. Mutluyuz biz böyle.

æ Cem Ceminay ikizler burcu bence. (ileri derecede ingilizceli şaka)

æ Peki **ayçiçeği**'nin İngilizce'de **sunflower** olması.

æ Oğlumuz Hazar, kedi saldırısına uğradı geçenlerde, o da çok komikti bak. Bizim alt kat komşumuzun ruh hastası bir kedisi var. Onlar yokken biz bakıyoruz kendisine. Sevgi delisi. Sevmezsen saldırıyor. Geçenlerde de yemeğe davet edildik. Gözüm hep kendisinde. Bize saldırması hadi neyse de Hazar'ı yer, o olur. Bir ara kayboldu kedi. Hazar da geziniyor öyle halının üzerinde. Çünkü bazı evlerde halı var. Halı niye var bir türlü anlayamıyorum. Bizim çocuk parkede fayansta büyüyor mesela. Halı ne ya, halı ne. Neyse, geziniyor öyle, sehpanın altından seri pati darbeleri gördüm bir an. Hazar'a çalışıyor. Öyle seri ki **"algılayamazsınız"**. Hazar bile algılayamadı. Ağlamaya başladığında yüzünün sağ tarafı çizik içindeydi. Göze gelen bir şey yok, o iyi. Şiddeti resmen kedide tattı çocuk. İki gün içinde bir şey kalmadı gerçi, bebeğimizin teni bebeksi oldu yine. Dün de doğum gününü kutladık. Arkadaşlarcanak hep evde toplandık.

Yenildi içildi. Kendi doğum günüm olsa hiç önemsemiyorum da, Hazar'ın bir de bu ilk doğum günü, her şey süper olsun istedim. Süper oldu zaten, o oldu. Hazar'a gelen oyuncaklarla ne oynarım ben şimdi.

æ Bir de yani şimdi samimi olunacak komşu var, olunmayacak komşu var. Öyle her komşuyla da samimi olunmaz ki canım. Herkesle samimi oluyor musun. Olmuyorsun. Öyleyse her komşuyla niye samimi oluyorsun. Sadece komşu diye. E iyi o zaman, sadece komşu diye gelsin hemen şeyapsın o zaman. Olur mu canım. Olmaz bence. Olmuyor zaten. Karşı komşumuz mesela. Konuşacak neyimiz olabilir bizim karşı komşumuzla. Bu arada genel konuşuyorum, karşı komşular kadar boş insanlar ben ömrü hayatımda görmedim. Dünyadaki bütün karşı komşular istisnasız s.k kafalıdır çok affedersiniz. Nefret ediyorum karşı komşulardan ve kendi karşı komşumdan. Hiçbir şekilde samimi olmak istemiyorum. On sene oldu belki, hiçbir şekilde irtibatım yok kendileriyle. Geçen eve **kayınço** geldi. Bir ara balkona çıktı. Biriyle konuşuyor. Kakara kikiri. Kimle konuşuyor lan bu diye bir çıktım ki balkona, karşı komşuyla konuşuyor. Nasıl samimi olmuşlar iki dakikada. Yıllarımı vererek koruduğum mesafenin hamna koymuşlar o olmuş. Tam Hüseyin ağabeyi içeri çağıracaktım ki, balkondan balkona karşı komşu tarafından Hüseyin ağabeye doğru karpuz ikramını da görünce düşmüş bayılmışım, o olmuş. Gözlerimi açtığımda karşı komşum suratıma kolonya çarpiyordu. Balkondan atlamış gelmiş ayı. Nasıl ağladım anlatamam. Günlerce nasıl ağladım bilemezsiniz. Hala ağlıyorum.

æ Hoşça kal.

"sahne 2017" (yaz oyunları)

14 Temmuz Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
15 Temmuz Cumartesi / **Kadıköy Bahane Kültür Salonu** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
19 Temmuz Çarşamba / İzmir **Alsancak** / Saat: 21.00 / bilgi: 0232 422 00 98

Caminin avlusuna girdiğim anda fazla giyindiğimi anladım. Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah ayakkabı, güneş gözlükleri falan. Dergiden insanlara baktım, herkes kot pantolon tişört, normal insan gibi gelmiş işte. Şort giyilmese yetiyormuş demek ki. Daha cenaze namazı kılınacak aslında, koşarak eve gitsem, belki beni boğmaya çalışan dar gömleği siyah bir tişörtle değiştirip cenazeye yetişebilirim. Ama herkes beni gömlekle gördü, dergiden herkese sarıldım, herkesle öpüştüm. Aniden ortalıktan kaybolup onbeş dakika sonra tişörtle belirsem “ne yapıyor bu amk” diye düşünmezler mi? Benden daha özenli giyinmiş insanlar da var, kendimi onlarla tişörtlüler arasında bir yere konuşturdım. Tişörtlüden kravatlıya doğru giden türler haritasında bir geçiş türü olarak gözükürüm, evrim ağacında bir yaprak olurum. Hepimiz bu ağacın bir yaprağıyız, zamanı gelince sararıp solacağız, yere düşeceğiz, toprağa

karışacağız. Her cenazede “ben imam olsam ölümle ilgili neler derim de insanların daralan yüreğini biraz ferahlatırım ve bu yöntemle insanları nasıl etkilerim?” diye düşünürüm. Evrim dese “aa çağdaş imammış” diye en azından biraz şaşırırlar, kafalarında yer eder bazı şeyler.

Hoca evrime, türlerin oluşumuna falan girmeden, “Herkes ölecek! Sen! Sen! Sen gömlekli! Hepinizi öleceksiniz!” konulu bir konuşma yaptı. O kadar kötü değildi, ben abartıyorum. Galip Abi’nin çizer olduğunu belli eden bir şeyler söyledi arada, üniversiteden öğrencilerinin geldiğini söyledi, bunların güzel şeyler olduğunu açıkladı. Sonra hepiniz öleceksiniz diyerek konuyu bağladı.

Cenazeden sonra herkes birbirine bakmaya başladı. Herkes birbirini kolundan tutuyor, kimsenin eve gidesi yok. “Şurada bildiğim kafe bar gibi bir şey var...” dedim, birbirimizin kolunu bırakmadan dev bir insan zinciri halinde kafe bar gibi yere doğru yol almaya

başladık. Arkalardan biri “Galip Abi de bunu isterdi...” diye mırıldandı, başka biri “Galip Abi içkiyi seneler önce bıraktı, ne alakası var?” diye itiraz etti. Kendi kendimizi zor duruma soktuğumuzu anlayan biri “Bir arada olmamızı, onu hep birlikte sohbetle anmamızı isterdi” diye çok güzel bir orta yol buldu. Doğru ya. Ben de öyle isterdim. İnsanlar kırk yılda bir bir araya geliyorlar, kimse birbirine dadanmasın, herkes hemen evlerine gitsin demem herhalde. İyice yesinler, içsinler. Patates kızartmaları uç uca eklendiğinde dünyanın etrafını tam üç kez dolaşacak dev bir patates kızartmasına dönüşsün. Onu da sırf ketçap mayoneze değil, barbekü sosu, hardala bulayıp yesinler, gittikleri müessesenin bütün soslarını istesinler. Sonuçta bedava ve istendiğinde getirmek zorundalar.

Sosların hepsini istedik, kimse kusura bakmasın. Evlere dağılırken herkes tükettiği yağ miktarı,

kalori ve zararlı katkı maddelerinin normale göre biraz daha farkındaydı. Çünkü ölümlülük içimize yuva yapmış ve sevdiğimiz cenazelerinin ardından içimizde kıpırdandığını, sağa sola döndüğünü daha bir iyi hissediyoruz. Bu kadar derin konular üzerine düşünüp “aslında dikkat etmek lazım” sonucunu çıkarttım. Çünkü benim de beynim bu kadar. Tekelin önünden geçerken “acaba?” diye bir düşündüm, sonra vazgeçtim. Dikkat

etmek lazım. Eve yaklaşırken zaten beş adet bira içtiğimi yanında kiloyla kızartma patates yediğimi hatırladım. Dikkat kasabası on kilometre geride kalmış zaten. Şimdi dikkat etmemin bir anlamı yok. Evin yakınlarında aklıma çok önemli bir şey gelmiş gibi yaptım, cebimden cep telefonumu çıkarttım, mesaj okur gibi davrandım, sonra birilerini aramış gibi telefonu kulağıma götürerek “ha... tamam... siz orada mısınız? Tamam... Ben de evin yakınlarındayım, o zaman gelip alayım sizi oradan... Tamamdır... Bekleyin orada geliyorum...” diye bağırdım. Çünkü bu semtte kimse kimseye güvenmiyor ve bütün apartmanların girişleri güvenlik kamerasıyla izleniyor. Güvenlik kameralarına delirmiş gibi aniden durup ters yöne yürüyormuşum gibi bir görüntü vermek istemem. Aksine “tamam bekleyin, ben sizi alıyorum” diye bağırıp on dakika sonra aynı kameraların önünden bir torba birayla geçmem daha mantıklı.

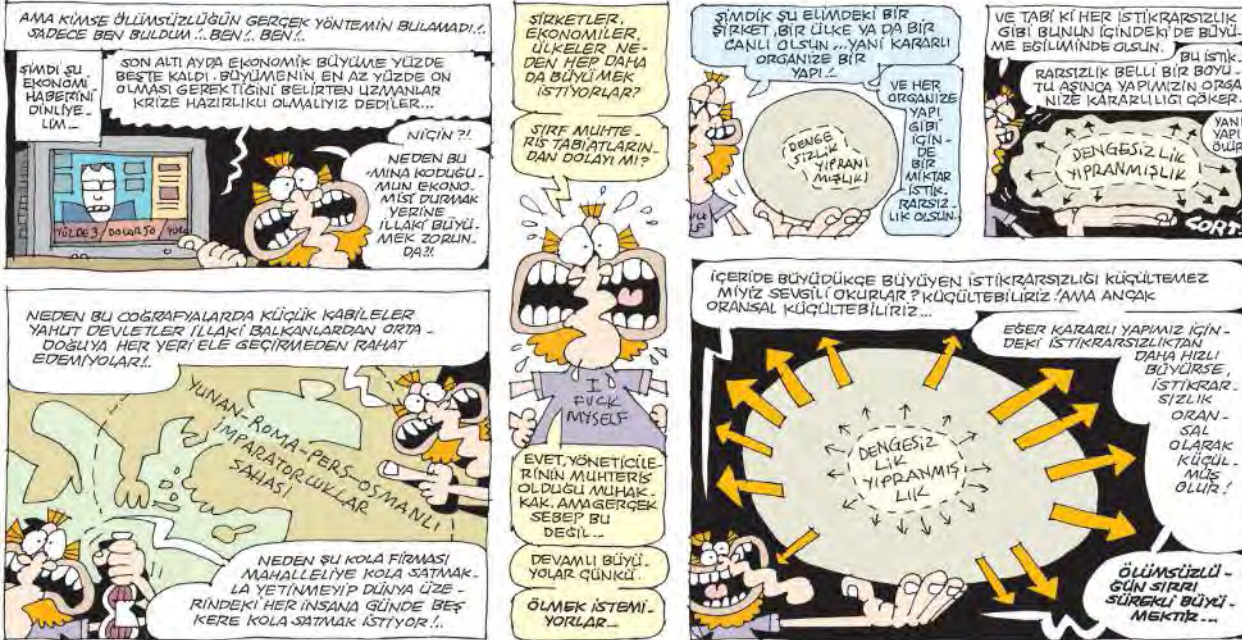
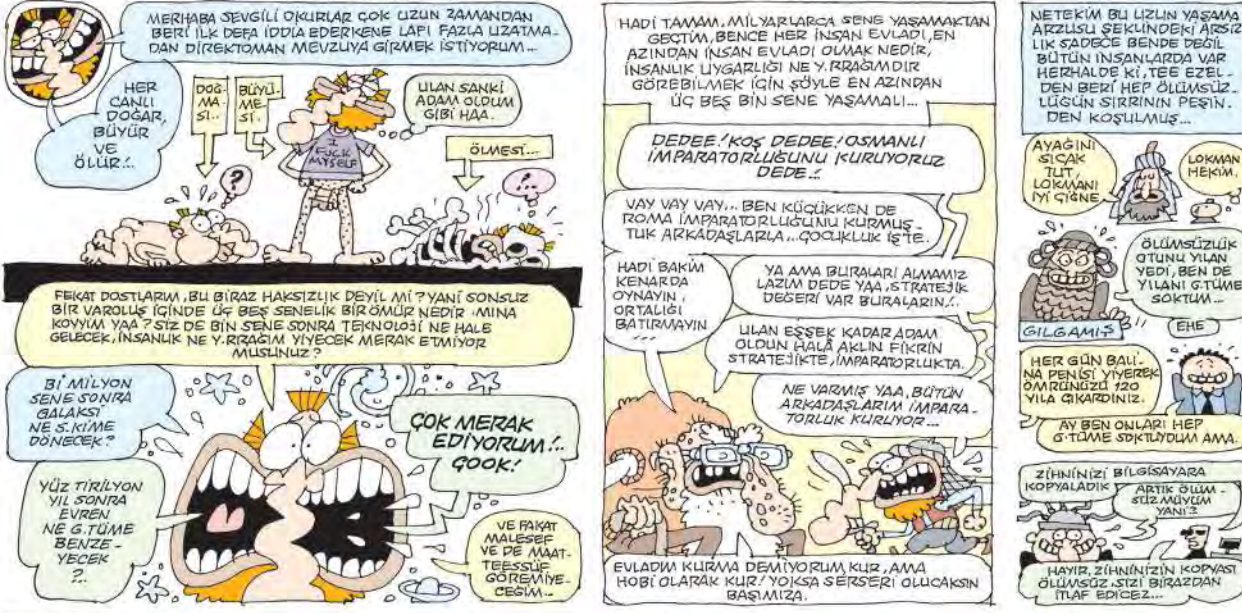
O gece dikkat kasabasından kilometrelerce uzakta kamp kurduk. Gece sakın ancak bunalıcıydı. Belki sırasıyla ıslak hamburger, patsos ve ciğerli sandviç yersem biraz olsun iyi gelir, biraz serinlerim, kendime gelirim diye düşündüm. Nitekim gerçekten de daha fazla yememin duruma hiçbir faydası

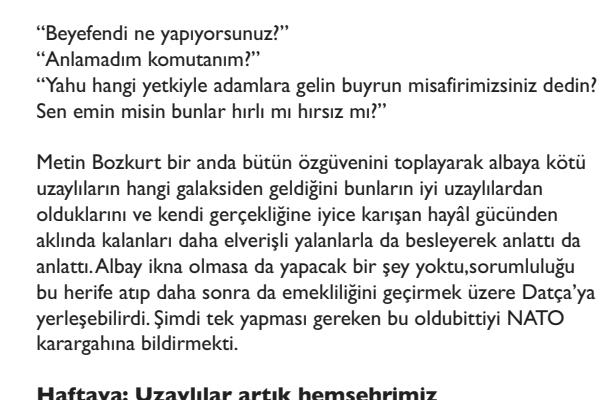
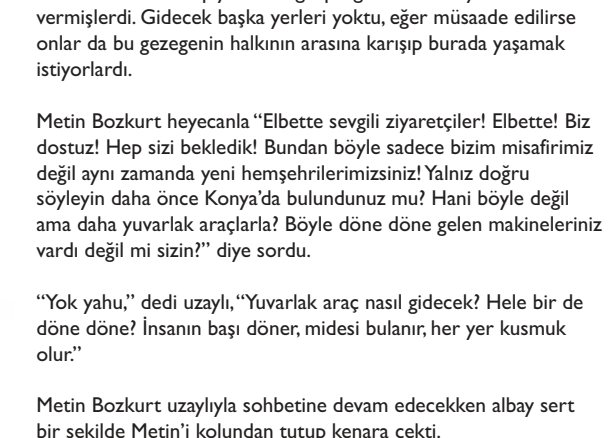
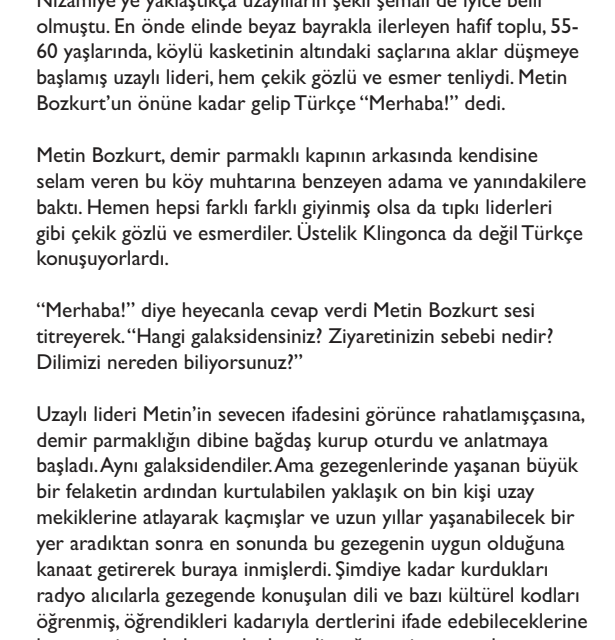
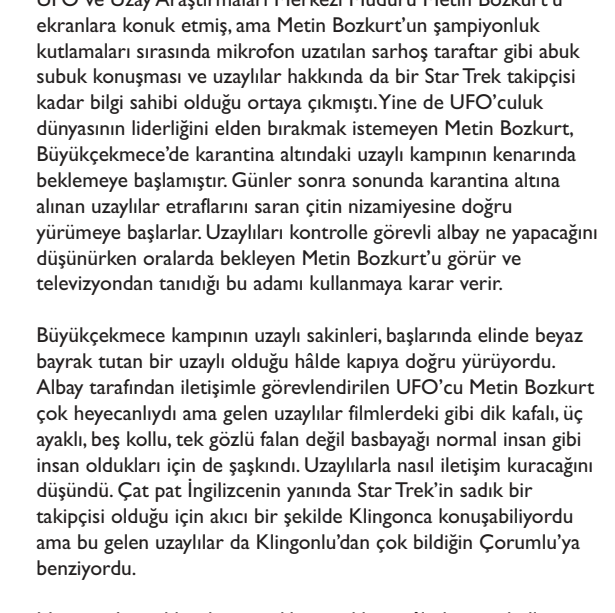
olmadığını son ciğerliyi yerken iyice anladım. Ölüm, ölümlülüğe sinirlenip dandik büfe sandviçlerine abanmak neden? Polisle kavga etmeye çalışan, polis sağduyulu davranıp adamı sakinleştirmeye çalıştıkça polisin daha da üzerine yürüyen, el kol hareketi yapan adam gördüm geçen. Bazı şeylerle kavga etmemek lazım. Sonucu çok belliye en azından. Ne olacak diye düşündü acaba? “Çok korkusuz ve zalim bir delikanlıymışsın, işte al bir kese altın! Aferin sana” mı diyecekler? Uğraşmaktan sıkılıp karakola götürdüler çocuğu. Öyle olmamak lazım, dikkat etmek lazım. Gömleği çıkartmadan, üzerinde mayonez ketçap lekeleri olduğu halde uyudum koltukta. Cenazeler zor.

Not: Galip Tekin’in tüm yakınlarına, öğrencilerine ve mesai arkadaşlarına baş sağlığı dilerim.

UZATMADAN İDDİA EDİYORUM

UZAYLILAR İSTANBUL'DA 2

Haftaya: Uzeylilar artik hemsehrimiz

"Anadolu bir geçiş, Pers bir yenilgi, Hint bir varıştı
ey canım ay başka, otlar adam boyu, ağaçlar bir
karıştı."
Turgut Uyar / Baharat Yolu'ndan

* İstiklal'de rastlaşamayacağız artık Galip Abi.
Dergide karşılaşamayacağız. İnci gibi el yazınla
dizdiğin hikayelerini,
şöyle sayfaları blok olarak
gösteremeyeceksin... Allah'ın
rahmeti üzerine olsun, nur
içinde yat Galip Tekin... Benim hem
Adanalı hem Uzunyol abim. "Adanalılar, Adana'da
bile Adana'yı özlerler" derkenki gülümseyişin
gönlümden silinmeyecek... Çok meslektaşım
beraber bana da abiliğin oldu, hakkın geçti,
zamanları güle güle paylaştık. Sonsuz şükranlarımı
sunarım Galip Abi...

* Miskin Kemal yürüye yürüye erdi kemale / Dünya
halkı gayri aşına ol cemale...

* Ayrım, Türkiyeli -Suriyeli ayrımı değil... Aydın-
Cahil ayrımı, Mazlum-Zalim ayrımı, Akıllı-Aptal
ayrımı...

* Yürüyüş bitti. Şimdi koşu zamanı. Olmuşu toplamalı.
"Cumhurbaşkanı Kılıçdaroğlu" kampanyası 'behemahal'
başlamalı. Kampanya erken başlarsa, seçim de erkene
çeker kendini, ihtimalen...

* Yeşilçam'ın yetenekli, emektar aktörü Hakan Balamir de veda etti cihana.
14 Numara'nın, Üç Halka Yirmibeş'in ve nice filmin yetenekli yüzü Balamir'e,
Allah'tan rahmet dilerim. Boğazlı, balıkçı yaka kazağın en yakıştığı oyuncuydu
kanımca Hakan Balamir...

* Faşizmi yenmek için anti faşizm yetmez, sosyalizm gerekir...

* 23 Şubat 1986, Nokta dergisi. Belediye hoparlörlerinden "Aranızda bazı
pezevenk ve deyyuslar, kahve köşelerinde toplaşarak belediye başkanı rüşvet
yedi diyorlarmış Bunu diyenlerin anasını avradını sinkaf ederim" diyen Fethiye
Belediye Başkanı Muzaffer Donutlu, kendini şöyle savunmuş: "Lokantada koç
yumurtası yiyeceğim demem, oğlum bana taşak getir derim. Şöyle okkalı 5-10
küfür etmeden yaşayamam!"

* El yazısıyla 'Baharat' yazmak ne zevkli yalnız...

* Geçen evde yazı yazıyordum, televizyonda
"TRT Müzik" açıldı. Yazı bitti, çay koymak
için kalkarken dizimdeki halı sahadan yadigar
kabuğu yoldum. Mutfaka giderken, ayağıma doğru
yolduğum kabuktan ince yol yaparak kan aktı.
Tam da o sırada, televizyonda "Hey sevgili dünya,
dönmeye başla / Sonsuz olsun kahkaha" diye şarkı
başladı. Kırk yıl öncesinin şarkısı. O şarkı, dizimde
kabuk, elimde çay; "Neler oluyor" dedim. Bir anda
kırk yıl geriye gittim. Şarkı da şöyle diyordu: "Bir
müjde ver şu kalplere..."

* Çıkıyor aklımdan Orhan Veli'nin "Bir yaşında
kurbağadan korktum" mısrası...

* İskenderun'da "Faik" adında zararsız, hafif
gidik bir adam vardı. Desenli kazağı ve kumaş
pantolonuyla hep çarşıda dolaşırdı. Çok yakınınıza
gelip aniden miyavlırdı, bütün numarası buydu.
Miyavlar, korkutur ve yeni bir miyavlayacak
kulak aramağa giderdi. Kardeşim Funda'yı az

korkutmadın amma vallahi iyi bir adamdın sen Faik. Al benden de Faik:
MİYAV!!

* "Kendim ettim, kendim buldum:" - Neşet Ertaş...
"Kendim ettim, kendim buddum!" - Banu Alkan...

* Geçen gece aniden uyandım, sırtım kaşınıyor! Üstüne yattığım
elim uyuşmuş, o elle kaşımağa çalıştım, yok, zerre bir şey
hissetmiyorum. Ne elde his var ne de sırtta. Diğer elimle kaşındım.
Kaşırken de "Hissetmeyen, hissettiremez" diye düşündüm. Yazarım
bunu diye düşündüm. Sonra "bütün olayı" yazmaya karar verdim.
Sonra da uyudum...

* Bu köşeye bir espri, anı, saptamayla konuk olur okurlar. Öncel
Sarıkaya, müstesna. "Çok uğraştım, bir şey çıkmadı" diye mail atmış
valla bana...

* Mor ipek, Antik Roma'da en gözde kumaş. Ta Uzak Asya'dan
getiriliyor ve ağırlığınca altına eşdeğer. Bu kumaşı mora
boyamak, diğer renklerden yirmi kat daha pahalı. Mor, deniz
salyangozlarından elde ediliyor ve bir elbiselik kumaşın boyası için
10 bin salyangoz gerekiyor. Al sana toplu katliam. Ah be tabiat,
ne çektin insandan! Bir zamanlar o salyangoz gene vardı, insan ve
elbise yoktu... (Bunu okuduğum kaynakta "Mısırlı erkeklerin çoğu,
pilili etek giyerdi" cümlesi de var, yorumsuz aktarıyorum.)

* 3 yaşındaki Tolga Altındağ'ın "N'oldu banyo
iş?" sorusuna cevabı: "Onu geçtik!"

* Bebek Ata, sen bana n'aaptın? Beni sersem
ettin, mecnun ettin. Dengelerimi bozdun,
bağlarımı söktün. Mermer ustası ağbimiz
Muharrem Şengönül, babasının mezarının
yanında gördüğü, kırılmış, bakıma muhtaç bir
eski mezar taşını aldı, tamir etti, temizleyip
sildi. Osmanlı bebek mezarı. Bir yavrucak, kim
bilir neden kısa yaşamış, ateşi mi yükseldi ne
oldu, havale mi geçirdi? Salgın mı? Ölüvermiş de
gömmüşler te o vakit. Bebek işte. Ama ata da.
Benim büyüğüm bir bebek, benim minik atam. Benim Bebek Ata'm.
Kucağımda uyuyacak kadar küçük bir ata. Eskinin bebeği, sonsuza
kadar bebek kalacak. Bebek Ata'ya ninniler okusam ben, zamanlar
kayacak...

* Bilmediklerim, bildiklerimden daha fazla. Bari bunu biliyorum...

* Önce acemi sol elimle sağ kolaltımın kollarını alıyorum. Eh,
nihayetinde işlevli ama meşakkatli de. N'apsın sol el, az rol alıyor
hayatta. Ve sonra virtüöz alıyor sahneyi, yılların sağ eli. Onu hususi
sona saklıyorum. Final hızlı oluyor, problemsiz oluyor...

* Tartışma sırasında, sinirden yeni laf bulamadığı için son lafını
tekrarlayanlar, inanın sandığınızdan çoksunuz...

Söyle bulduun muuu aradığın
aşkı söyleee yoksa yalnız mısın seen
yineee

Eski sevgiliyi bi yokluyor... işte ilk
stalk şarkımız...

ÖZER AYDOĞAN

KAC YILODU?

FIRAT BUDACI

Tanju Çolak, Fatih Terim ve Haluk Ulusoy'la birlikte bindikleri uçak için, "Uçak düşün de Türk futbolu kurtulsun diye dua ettim," diyeli **1 yıl**,

Daha önce Antalyaspor forması giyen Djiehoua, Cizrespor'dan teklif aldığı Rizespor'dan teklif aldığını sanarak kabul ettiğini açıklayalı **1 yıl**,

Manken Bade İşçil, "Mahsun'dan ayrıldıktan sonra hayatında ne değişti?" sorusuna "Artık lahmacun yemiyorum," cevabını vereli **10 yıl**,

Ajda Pekkan, kedilerini samanla doldurduğu iddialarına karşı, "Böyle bir şey yapacak olsam, yanımda annem var, annemi doldurtup saklarım," diyerek savunma yapalı **11 yıl**,

İlçesinde görkemli bir 30 Ağustos Zafer Bayramı kutlaması yapmak isteyen Büyükçekmece Belediye Başkanı Hasan Akgün, Musatafa Sandal'ın dolu olduğunu öğrenince kutlamaları 31 Ağustos'a alalı **12 yıl**,

Seren Serengil köpeği Tiny'e "Gülben" ismini duyunca havlamayı öğreteli **13 yıl**,

Bir pavyon kavgasında kendisine yardım eden kişiyi arabayla gezmeye davet eden Cüneyt Arkin, yeni arkadaşından aşırı hız konusunda uyarı alınca yumruklarını konuşuralı **29 yıl**,

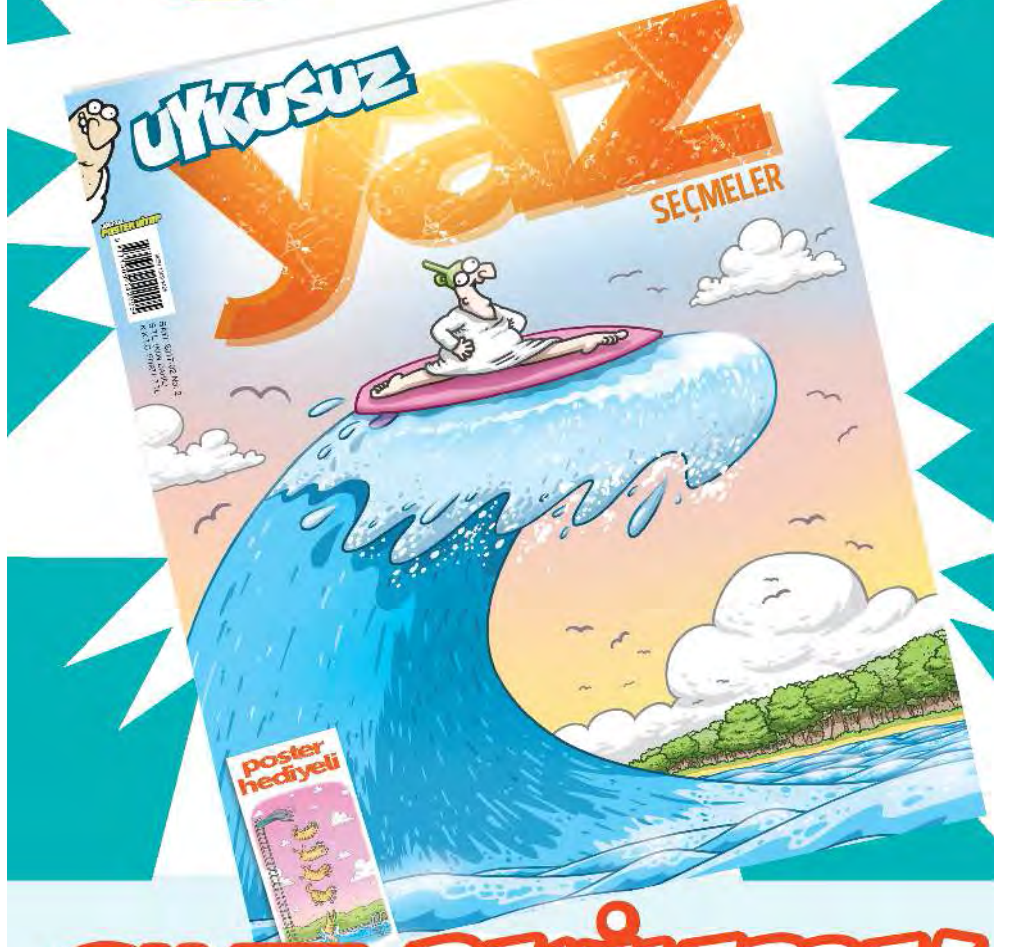
Fenerbahçeli Abdülkerim, "Wembley'e ayak basan ilk Türk futbolcu" olmak için otobüsten iner inmez koşmaya başlayalı **32 yıl**,

Kanserle savaşan Eva Peron için Şişli Camii'nde mevlit okutulalı **66 yıl olmuş**.

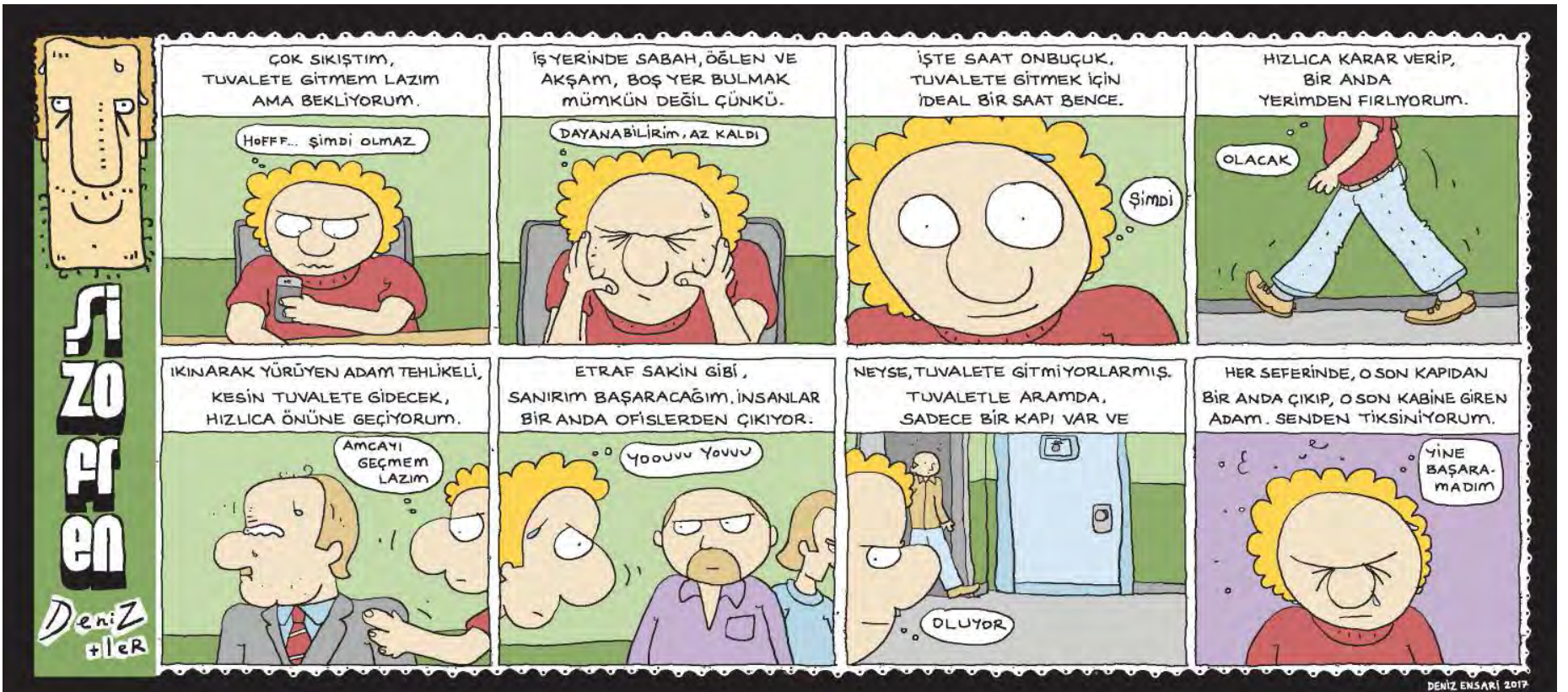

BU YAZ UYKUSUZ YAZ YAZI!

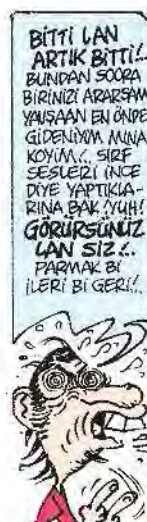
UYKUSUZ'UN SON ON YILININ ENNNN SÜPERSONİK UYKUSUZ SAYILARINDAN SECİLMİŞ ENNNN SÜPERSONİK KÖŞELERDEN MAMUL BİR YAZ DERGİSİ

ÇIKTI BAYİLERDE!

OKY

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bu âdem dedikleri/ El ayakda baş değil/
Âdem mânâya derler/ Suret ile kaş değil

Kaygusuz Abdal

Gece. (evet, yine gece...)

Harem'e uzanan deniz kenarındaki yolun daracık kaldırımını İstiklal caddesi gibi tıklım tıklım. (Üsküdar)
Esmesini umduğumuz bir parça rüzgarı aramızda paylaşıp nasipleneceğiz güya.

Henüz bir emare yok. Deniz karanlık, durgun. (bi kere de günlük güneşlik bi havada yaz)
Mısırcıların, balık ekmekçilerin dumanları... Çocuklar, boğucu sıcakın falan farkında değil. Sıcak mı var, zemmehri soğukları mı başladı umurlarında bile değil onların. Çığlık çığlığa bağırışıp gülüşüyorlar. Kalabalığın kesafetinden anca adım adım ilerleyebiliyoruz --sıra sıra yürünen bir lilkokul gezisi gibi, önümüzdeki arkamızdaki insanlar da aynı--

Arkamda genellikle suskun yürüyen iki kızdan biri, birden şöyle diyor arkadaşına: "Birine karşılıksız bir aşkla tutulmak istiyorum..." Diğer hiçbir şey söylemiyor. "...Tek tarafı bi aşk... bir nevi kara sevda gibi bişey..." diye ekliyor kız. Söylediği şeyin şiddetini daha da artırıyor... Arkadaşında gene ses yok. (niye susuyor? Yapma, etme desene.)
Bense böyle bir cümleyi hayabımda ilk kez duyuyorum. --istemeden iki vampirin konuşmasına kulak mısafiri olmuşum gibi irkiliyorum biraz--

Bir genç kız (çok çok genç de değil ses, 30'ların başları gibi sanki) niye "kara sevda" gibi ölümcül sonuçları olabilecek bir şeyi ister?

Niye daha makul bir şey talep etmiyor? Madem istemek bedava. İnsan yüz ifadesini de görmek istemiyor değil.-- kafamı çevirip baksam, o da hoş olmayacak galiba şimdi--
A güzel kız (tahmini) ne istediğinin farkında mısın sen? "Kara sevda" hiç başına geldi mi? Eğer, daha önce hiç yaşamadığın bir şeyi istiyorsan eğer, fare zehrinli şeker sanıp yiyen çocuk misali masumsun. Tamam. Amenna. Cahillik işte deyip geçelim.

Ama, eğer ki o "kara sevda" denen neredeyse kriminal,-cinai-- vaka'yı daha önce yaşamış ve hem de tekrar tekrar yaşamayı arzu ediyorsan, öyleyse eğer. Durum buyusa...

Hani, densiz bir evinde koskoca bir kaplanı besliyor da, bir zavallı misafir, ev sahiplerinden heveslenip, o da, o kaplanı onlar gibi okşamaya çalışırken, kaplan birden --artık birşeyi yanlış mı anlıyor, aklına başka bişey mi geliyor, artık her ne oluyorsa. Orasını sadece kendi biliyor--o misafirin kolunu kapveriyor ya birden. (video değil mi bu?) Tam da misafiri yiyeceksen, son anda, beş kişi birden diğer kolundan vargüçleriyle, çekeştire çekeştire kurtanıyor ya adamcağızı--o son anda, bir mucize eser!--

İşte o zavallı adamın ertesi gün "beni tekrar bi kaplan ısırsa" deyip perdenin arasından o kaplanı eve bakmasına benziyor senin durumun. Güzel kız. Öyleyse eğer.

Hadi diyellin.--kendin bir tarafa--, peki o tek yanlı bir aşkla tutulup ta hayatını kaydırmayı dilediğin o biçare adamcağız? Onun günahı?

Eski şarkı, sanki pek matah birşeymiş gibi; "sevil de sevmel/ ağılama ağılat/ yoksa zehrolur/ bu satı hayat" falan filan diyor, diyor da... Pek ciddiye almayın kardeşlerim.

"Sevilip te sevmediğiniz bir durum'un içinde olmak,--sevmediğiniz birinin size aşık olması yani-- dünyanın en sıkıcı şeyi. Yandım allah deyip diyar diyar kaçanlar var. (ne? yok canım benden değil)

--neredeyse "kara sevda" dan bile kötü falan diye yazacağım, o da abartı olacak tabi şimdi burada--

Aslında, içime de bir şüphe düşmedi değil. Aneba bir hile mi var? Aceba kız, belirli bir kişiyi mi kast ediyor?

O "karşılıksız ilgi" çoktan başladı da, kız, güya, o "karşılıksız aşk"ı kendisi zaten "olacaksa o şekil olsun" diye önceden istemişmiş gibi yaparak kendini mi kandırıyor? Yanındaki kızın suskunluğu bundan mı? Sessiz kalarak, "anlat, anlat

heyecanlı oluyor"mu demek istiyor? İşte sırlar aleminin menteşeleri paslı kapıları gıcırdadı yine...

Neyse, off bu aşk bahsine nerden girdim?

Hiçbir şey, ama sahiden hiçbir şey anlayamadığım, varoluşun neredeyse bu en karmaşarışık, en efsunlu, en sırlı, en gılgışlı mevzusunda atıp tutuyorum. (cahil cesareti)
Aşk'ı en anlayamayışımı katmerleyen olaylar dizisi mi? (bozuk ifade)

On onbeş yıl kadar önceydi.

Bir kış günü bir vapurda biriyle konuşmuştuk.

Dışarda sulu kar, kuvvetli bir rüzgar. Vapurun buğulu camlarından parça parça gri deniz. Ellerimi radyatöre yapıştırmıştım.

Yangına bakıyormuş gibi parlayıp parlayıp sönen gözler. Bakışlarını birden yere dikeyor. Bir müddet yerl seyrediyor.

Sonra kendine geliyor.

Deli gibi aşık olduğu kızla evlenmiş bu.

Ayrılmış mı? Hayır. Evliymişler hala. Mutdu son yani. Peki o bakışlar?

Birdenbire intihar etmeyi düşündüğünü söylüyor.

--Böyle bir şeyi henüz tanıştığın birine söylemek, bir yardım çağır-- Ormanlık bir bölgeye falan gidip "kafasına sıkacak"mış, öyle diyor. Yanında tabanca taşıyormuş.

Palosunun iç cebinden çıkartıp tabancayı da gösteriyor. (çok çok uzun namlulu, fazla büyük, tuhaf abartılı bir tabancaydı) --"çok çok" intihar etmek isteği işaret-- Sebebi?

Sebebi şuymuş; sıkı durun.

Karısı bu genç adamı, onun karısını sevdiği kadar, (aynı şiddette) sevmiyormuş.

Böyle dedi. Karşık mı oldu?

"Benim onu sevdiğim kadar o beni sevmiyor."

"...seviyor, o da seviyor ama, benim onu sevdiğim gibi değil"

Bu yüzden intihar edecek!

Hadi bakalım? "Naapiyor yani, soğuk mu davranıyor?"

Değilmiş. "Yoo" dedi, "Çok ilgili, çok sıcak, tam dördörtlük bi eş... geceyarısı gitsem, kalkar yemek yapar, başımda

bekler..."

"Ee!"

"Bilmem..." dedi, "Benim onu sevdiğim kadar beni sevmeyişini hissediyorum işte... Ben onu ilk zamanlardakin-den bile... çok çok daha fazla, çılgın gibi seviyorum..."
Derde bak! Herşeyi vardı. Aşık olduğu kadın, bir küçük çocuk, iyi iş yapan bir dükkancı (zanaatkarı), eli yüzü de düğündü, sağlıklıydı, gençti... (28, hadi bilemedin 30 olsun) --Hatta hikayeyi iyice bir tuhaf edecek, muammalara muamma katmak bir ayrıntı: çok güzel genç bir kız metresi de varmış. Onu da söyledi.--belki baya çokmoduğu aşk'ın ölümcül sonuçlarından kurtulmak için eanhavli ile sarıdığı bir son çare? Hayatta kalabilmek için denediği bir yol?-- (Belki? Bilen varsa beri gelsin.)

"Ya," dedim, "bu ne şımarıklık... Sen sevdiğini koynuna almış yatıyorsun, millet sevgilisinin perdeye düşen gölgesini görmek için bisiklede dünyanın yolunu gidiyor, kızın evinin karşısında sabahlara kadar sigara içip bekliyor... bu soğukta... Sadece gölgesini görebilmek için anlıyor musun sen?--vardı öyle bir arkadaşım--"

Asıl korkunç olan, zavallı ruhumun alacalı bulacalı, karanlık bir taraf, en derinlerde, delikanlının neyi anlattığını gayet güzel anlıyor ve onun devası bulunmaz acısının şiddetine hak veriyordu.

Bu anlıyor oluşumun kimi belirtileri yüzümün ifadesinden anlaşılmasın diye de ıkınıp sıkındığımı, epey bir çaba sarfettiğimi hatırlıyorum.

Aslında o, ikna edilmeye hazırdı. Hikayesini öyle bir şekilde sokup anlatıyor ki;

Karısının ona karşı davranışlarını övüp övüp duruyor.

Kadının onu, "kendisinin onu sevdiği kadar sevmeyişini" anlamamıza yarayacak bütün delilleri ustaca karartıyordu.

"Şöyle mi yapıyor?" Yok.

"Böyle mi yapıyor?" Yok.

Sanki kendisine şöyle densin istiyordu:

"Deli mısın sen ya! Salak mısın! Herşey apaçık... O da seni, senin onu sevdiğin kadar seviyor! Belli oluyor işte! Yoksa öyle yapar mı? Geceyarıları kalkacak ta... imkansız! Sen yanılıyorsun!"

Söyledim tabi, bütün bunları, çok daha fazlasını. Teşekkür etti, vapur yanaştı. Sulu kar hızlanmıştı, sarıdık ayrıldık.

Öf şu aşk işleri... Vuslat? O da mı olmuyor?

Karşılıklı aşk bile olsa, bir zaman sonra denge mi bozuluyor? Birinin aşkı artarken diğerini... Kesiyorum burda mevzuu.

Başta ki "kara sevda" temenni eden kıza son bir söz, "bir iyi haber"

A güzel kız, çok istiyorsun ya "kara sevda" yı...

Doğunun bilgeleri, yüzlerce, yüzlerce yıl eski 'öğütname'lerde eğer 'bir şey'i çok istersen 'o şey'in senden kaçacağını, 'o şey'i istemektan vazgeçtiğin zaman da, 'o şey'in senin peşinden kovalayacağını yazıp durdular. Bunlardan, aklımda yer etmiş, beni çok etkilemiş olanı şöyle:
Gerçi doğu'nun batısından; Magrip'ten Faslı Mulay el Arabi ed Darkavi mektuplarından birinde şöyle diyor: (mealen yazıyorum, aklımda kaldığıncaya)

"Ey oğul, şunu bil ki, eğer bir gün gökyüzünden bir altın miğfer, tek bir altın başlık düşecekse eğer, şunu bil ki o altın miğfer, onu en istemeyen kişinin başına düşecektir."

Güzel kız, hadi gene... Yırtın. Kurtardın kolunu kaplanın ağzına bile değmeden.

O "kara sevda" işi, onu çok çok istediğin için, sadece o yüzden olmayacak... Öyle diyor arıfan.

Hepiniz, dostluk, kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum...

Görüşmek üzere...

USLU ÇOCUK

(Rihanna'nın sevgilisi.)

cihan ceylan

Bİ KERE BÖYLE OYUNCULARIN ÜLKEMİZE GELMESİ FUTBOLU MUZUN YERLERDE SÜRÜNEN ŞU MEŞHUR MARKA DEĞERİNİ ARTTIRIR...

COME TO BEŞİKTAŞ EKİBİY. MİS HAHAHA BIRAK AMK. YA BİRİNCİ KUR İNGİLİZ. CESTİLE TRANSFER...

PEPE GİRDİ Mİ GİRMEYİ Mİ KARDE. SİM SEN ONU SÖYLE. ACITTI Mİ NOLDU?

NOLDU TRANSFERE KARŞINDIN SEN? AYT YAPİ MALT YAPİ ÖTÜYO. DUN...

KARDES. LERİM BÖS YAPIYOSU. NUZ...

BİR FENERBAHCELİ OLARAK BEN TEBRİK EDİYORUM. LAF EDENLERE HİÇ KULAK ASMA PEPE BİR TRANSFER BASARISIDIR...

VAAY BAŞKAN'A BAK. KOYDU SATI. Şİ İKİ DAKKA. DA...

AOMM VİZYON SA. HİT OLMA. SENİN GİBİ MALT DEĞİL...

BIRAK AMK YA ESKİ FEDACILAR ÇİLEKÇİ OUMUS. HANİ ASİ RUI. TUNUZ SİZ? SEVKAT YEZİLMADAN OLDUNUZ. MİNA KOYIM...

TAMAMINA KATILMAMAKLA BERABER PİZİ. LERDEN TOSAN BEŞİKTAŞ'A BEN DE KILVA...

PEPE. YAŞ 34. TOPLAM MALİYET 10 MİLYON YÜRO. BEŞİKTAŞ ŞAMPİYONLAR LİGİNİN EN YAŞLI TAKIMI. SADECE ÜZÜLÜYORUM...

BEN YAŞA DEĞİL İŞE BAKARIM...

BU SEVE BİZİM SEHNEZAT ABİ KOCAMAN FELSEFE. EN AZINDAN AYKUT KOCAMAN FENERBAHCE DİNAMİKLERİNİ BİLİYOR...

SEN BURDA ATM'DEKİLERE YARDIM EDERKEN SOYGUNCULAR BANKAYI BOŞALTTI... SEN GÜVENLİKSİN GERÇEK İŞİNE DÖN ARTIK, BIRAK ATM'Sİ BATSIN...

HEP BU KADIN YÜZÜNDEN OLDU MÜDÜR BEY. İKİ SAATTE BİŞEYİ YAPAMADI... TEYZE BASSANA GİRİŞE UYUZ ETTİN BENİ, VALLA VURCAM ŞİMDİ Bİ TANE HA...

Oha! Yüzün lirası varmış lan!

PLATİNİ DE FUTBOLU EN İYİ BİLENLER. DENKİ AMA NASIL GİTTİĞİNİ GÖRDÜK. ORTAĞI NE GÜZEL SÖYLEMİŞ. ANLAMAK ÇÖZMEYE YETMEZ.

MÜSLÜMAN. DEN DİNLEYE. ÇEKİSİN.

HAGİ BİR GÜN ANTİZEMANDA SAĞIR ÇOLAK'IN YAKASINA YAPIR. BİR VE O TÖPA ÖYLE Mİ VURULUR. KOŞEYE PLASE VOPSANA DER. EMRE ÇOLAK ACI Bİ TEBSİSUALLE SEN HAGİ'SİN O VURUŞU YAPABİLİR. SİN AMA BEN MİLESEF EMRE ÇOLAK'IN DER...

YANİ DEMEM O Kİ FUTBOLCULUĞUNDA ÇOK İYİDİ DİYE HOCA YAPILAN ADAM. DANI Bİ SKİMA OL. MAZ...

BURAK YILMAZ BASKA KULÜP. LERDE OYNARKEN DAHI BEN BEŞİKTAŞLIYIM DEMİŞ BİRİDİR. BU KADAR TEPKİYİ HAK EDİYOR MU PEKİ?

KANKA SANA TEK BİŞEY SÖYLÜYORUM SIKTIYSIN GİTSİN!

EYVAL. LAH!

İSTANBUL BEYKÖZ'DAN SANDAL KİRA. LAYARAK SUMA BEACH'E GİTMEYE ÇALISAN UĞ ARKADAŞTAN HAYLA HABER YOK SAVIN SEYİRCİLER. BUGÜN ÜÇÜN. ÇÜ GÜN UMLUTLAR AZALSA ÇÜ ARKADAŞ ÇALISMALARI SÜRÜYOR...

GERÇEKTEN SANDAL PARA. SINDA DEĞİLİM SAĞ SALIM BULUNUSUNLAR BASKA BİŞEY İSTEMİYORUM...

Minna koduklarımm

Ömrümde ilk kez bir hanımın asansörde kaldım o da şeffaf asansör çıktı...

YARDIM EDİN!!!

DUP

Neden bazı insanlar az sevimliye mahkum?

ESNEK ile GENİS

Yetkin Gülmen

Furkan Özçoban

“kendimi
durduracak
değilim”

Fırat Budacı

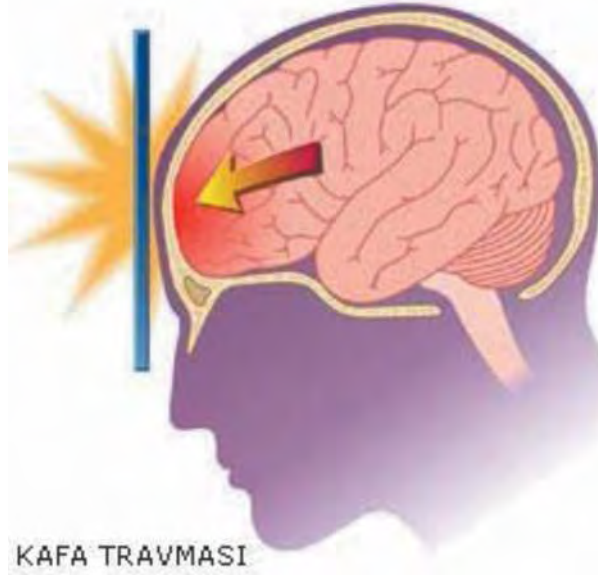

DÜŞÜYORUM

Düşüyorum. Keyifli bir yürüyüş için ceplerime soktuğum ellerimin yokluğunda düşüyorum. Oysa şimdi ellerim serbest olsa, avuçlarımla zemini karşılar, bu işi bir iki sıyrıkla atlattırdım. Olmuyor. Ellerimi cebimden kurtaramıyorum. Bozuk para çıkarırken bile ellerimi bırakmayan dar kotum, bu en dar zamanımda da salıvermiyor ellerimi. Beni kurtarmak konusunda yalnız kalan ayaklarım, düşmeyi tökezlemeye çevirmeye çalışırken aksi gibi hızımı artırıyor. Eller olmadan durum fena! En azından tekerleri açılmayan bir uçak gibi zemine sürtünerek iniş yapmayı beklerken bir anda kafamı sert bir yere çarpıyorum. Bu ne şanssızlık, tam zeminle bulaşacakken bu alçak duvar da nereden çıktı? Ey hayat, zaten elleri cebinde bir insanın düşerken bir de kafasıyla duvara toslaması biraz fazla değil mi? Çarpma sonrası, nihayet kottan kurtulmuş ellerim, olay mahalline geç intikal etmiş polisler gibi kafamı yokluyor. Ayak sesleri duyuyorum. Haykıran bu insanlar da kim? Neden İngilizce konuşuyorlar? Kendi arkadaşlarım nerede? “We need ice!” diyor biri, diğeri “Don’t move!” diyerek ayağa kalkmamı engelliyor. Neler oluyor? Fantastik bir geçişle yurtdışına mı düştüm? Beyin travması dedikleri bu mu? Kafamı çarpınca algım İngilizceye mi döndü? Toparlanıp ayağa kalkmak istiyorum. İzin vermiyor İngilizce konuşan. Galata Kulesi’ne yakın olduğumuza göre bir turist olmalı bu. “Don’t move!” diyor sürekli. Why? Biz Türkler her yıkımın ardından derhal

ayağa kalkıp “Bişey yok, bişey yok!” demeyi bir borç biliriz. Biz bu toprakları yıkılmak ve ayağa kalkmak üzerine inşa ettik. Yaralananlar, etrafındakileri sakinleştirir bu coğrafyada; mağrur, direngen ve kararlıyızdır. Kalkmak için yeniden hamle ediyorum ama nafiye, turist bastırıyor, üstelik bir bebek gibi yan çeviriyor beni. Sanki kafasını çarpan doktorların kalkmaya hakkı varmış gibi, “I’m a doctor” diyorum turiste, oysa görünüşe göre “I’m a miserable.”

Direnmek faydasız. Hâlâ yan yatıyorum. Neden kalkamıyorum? Durumum çok mu kötü acaba? Olmayacak gibiyse üç kere öpüp bir kenara koysunlar beni. Yattığım yerden karşıdaki müzik dükkânının vitrininde bir sürü saz görüyorum. Sahi, düşerken yanımda arkadaşlarım vardı benim. İçki arkadaşlarım, saz arkadaşlarım... Nerede onlar? Kendi ülkem neden yardım etmiyor bana? Kafamı kaldırıncı arkadaşlarımdan birini kenardan dehşet içinde bana bakarken buluyorum. Gelişen uluslararası olaylar karşısında figürasyona düşmüş, ya da hakkını yemeyeyim Hollywood’ta kendisine yer bulan Tamer Karadağlı’ya dönüşmüş. Diğeri ortalarda yok. Ah güzel arkadaşlarım benim, belli ki benimle birlikte ruhen düşmüşler. Kaos

ortamında geri çekilip, tıp konusunda daha ileri olan dış güçlere beni teslim etmişler. İçerken hepimiz bir numaraydık oysa. Elinde buz torbasıyla koşarak diğer turist geliyor, peşinden biraz önce ortalarda görünmeyen arkadaşım beliriyor. Belli ki, arkadaşım “Buz var mı abi?” diye etrafta dolanırken, Türkçesi olmamasına rağmen esnaftan buzu kapan turist olmuş. Ülkecek nasıl bu kadar geriye düştük biz?

Buz çok iyi geldi. İngilizce “Buz çok iyi geldi,” demeye çalışıyorum ama çarpmanın etkisinden olacak, “Ice is a very good,” diyorum. Travmanın kıyısında İngilizce bu kadar olur. Travma görmüş bir beyni İngilizceye

zorlamanın, bu haldeyken bile İngilizce gururu yaşamının Türkçede karşılığı salaklıktır. “Don’t move,” diye diye kaç dakika geçti bilmiyorum, ama kafamda buzla, hâlâ yan yatıyorum. Bir kere daha deniyorum kalkmayı. Turist yine izin vermiyor. Tamam anladık, don’t move da, biraz da don’t panic be turist. Bu tip durumlara

Türkçede “kafa travması” denmez, “sarhoşluk” denir, bazı yörelerde “zerhoşluk”, arkadaşlar arasında “kafa

bi dünya”, aile içinde “kör kütük” denir, daha şiirsel istersen “adam leyla” denir. Bırak da kalkayım artık turist! Bak ne güzel buz getiren turist görevini tamamlayıp gitti. Sen de git. Kaza falan geçirmedim ben. Adam gibi içmeyi bilmeyenin, içtikçe büyük laflar edenin, büyük laflar ettikçe daha çok içenin düşüşünü yaşıyorum yalnızca. Daha nasıl anlatayım sana yabancı? Aslında sosyal bir insan değilim ben. Çünkü evliyim. Çoğu evli gibi, ayda en fazla bir iki kere, bana benzeyen arkadaşlarımla aniden çıkarım geceye. Geçmişimi, geleceğimi, bütün hayatımı o geceye sığdırmaya çalışırım. Normalde düzenli bir hayat yaşayan insan, bütün coşkusunu bir geceye sığdırmaya çalışırsa, gün gelir o coşku yıkar adamı. Anlasana bir tür ceza bu. Bir mekânı diğerine “burdan nereye gidiyoruz abi?” diye bağlamanın, mekânları uca uca eklemenin, artık eve dönülmesi gereken vakitlerde “bir bira daha”lara yürümenin cezası. Bir geceye sığmayacak ölçüde sosyalleşirken düştüm ben. Kafam değil şımarıklığım vurdu duvara. Üstelik düşmesem daha da coşacaktım. Biradan kokorece yürüyecekti bedenim. Doymayacaktım. Anlıyor musun beni yabancı! Bu duvar “Eve dön!” dedi bana. Bu duvar, bundan böyle benim gibilerin utanç anıtıdır. Ben cezama razıyım yabancı. Biz bu topraklarda günahları ve cezaları ertesi güne bırakırız. Utanmanın vakti sabahtır bizde. Bana değmez yabancı, bırak da kalkayım. Geç de olsa evime gidip bir güzel uyuyayım.

Arkadaşlarımdan öğrendiği Türkçeyle, “Bu kaç?” diyor yabancı, “two,” diyorum. “Bu kaç?” “Four.” Gözlerime dikkatle bakıyor. “Are you okey?” Okey, okey... Nihayet bırakıyor beni. Sırayla elini sıkıp teşekkür ederken adının Kenneth olduğunu öğreniyoruz. Arkadaşlarımla birlikte taksiye doğru yürürken bir an dönüp yeniden, “Thanks a lot” diyorum Kenneth’a. Kafamda tuttuğum buz torbası, selamlamak için kullandığım bir şapka adeta.

Uykusuz Dergisi’nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 TEMMUZ 2017 | Sayı: 515

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yoldaş Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80\$ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaralarımız:

TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

güle güle GALIP ABİ

Galip Abi

Bir mizah dergisinde en zor yazılan yazı, kaybedilen meslektaşların arkasından yazılanlardır. Hele bir de veda edilen kişi hem çocukluğunuzdan beri okuduğunuz hem de yıllar sonra beraber çalışma fırsatı bulduğunuz bir “abinizse,” daha da zor.

Galip Abi’yi kaybettik.

Çizdiklerinden çok daha fazla öyküsü olan, kurguladıklarının ancak küçük bir kısmını kâğıda aktarabilmiş, hiç durmadan çizse yine de hepsini bitiremeyecek dev bir hikâye deposuydu Galip Abi.

Ayrıca mizah dergilerindeki her “abi” gibi, gelenekle bugün arasındaki halkaydı. Çok az kişinin yazmaya kalkıştığı mizah tarihini yaşatan, hiç karşılaşmadığımız meslek ustalarından bizlere nasihatler, dersler taşıyan bir sözlü tarih kaynağıydı.

Yıllar içinde, bir mizah dergisi için çalıştığımızı duyunca hiç mizah dergisi okumayanların bile en çok sorduğu sorulardan biriydi: “Galip Tekin’i tanıyor musun?” Hakkında en fazla efsane üretilen meslektaşımızdı herhâlde: “Galip Tekin paralel evrene gidip gelmiş,” “Galip Tekin transa girip çiziyormuş.” “Galip Tekin’i NASA’dan çağırmışlar, gitmemiş,”

Galip Abi’ye bunları anlatır, beraber gülerdik. “Adamın söylediğinin yarısı doğru,” demişti, “Gerçekten de NASA’ya gitmedim. Onlar da çağırmadı zaten ama gitmediğim kısmı doğru en azından.”

Keşke bu da yalan yanlış bir şehir efsanesi olsaydı da, Galip Abi’mizi hiç kaybetmemiş olsaydık.